

יהוט וצורכי'ביח: 86 אלף שקל לחודש באמוצע לשלוש הנכשוח

ביח של 4 חדרים, 86 מ"ר: אין בתקציב שכר'דירה ומשכנתא

אחרי'הצהריים. עימם מגיעים גם הילדים מבתי'הילדים.

תנור כל הלילה

שני עות'הפנאי הרבות יצרו חברה הצורכת ברעבתנות פעי' לות של נופש. אולם כימים בהם בשר, שמנת וחמאה נחשבים למותרות גור פניים, הופכים שעשועי'הפנאי למר' תרות של הנפש.

בבער היינו צופים בסרט פעם בשבוע. עכשיו רק פעם בשבועיים. גם החוגים התכוצו, אומרת רותי. "תקציב גיטרות" — כך מכנים בפלמחים את תקציבם של החוגים. עמית באמת למר' לנגן על גיטרה, גם השתתף בקורסים לעריכת'זיוריא ולי' מחשבים בתל'אביב. רותי למדה ספ' רדית, נגינה על אורגן ועבורת טלאים. כל זה קרה בשנה שעברה. השנה בוטלו מרבית החוגים. נותרו חוגי נגינה למתקרמים וחוגים שכחה

המררד הוא חבר קיבוץ. שאינו מקבל שכר עבור ההדרכה. בוטלו גם נסיעות לחו"ל, הופעות של אמנים, כרטיסים מוזלים להצגות' תיאטרון בעיר.

כיצד, בכל זאת, מבלים בשעות' הפנאי? הים מהווה את אחד ממוקדי הבידור העיקריים בפלמחים. בקיץ משתזפים ושוחים. בחורף — גולשים. הקיבוץ רכש כמה גלשני גלים ורות. זאבי'ים עקשנים קנו לעצמם גלשנים, מכספי התקציב האישי.

רותי: "בקיבוץ יש טלוויזיה בכב' לים. שואלים סרטים בספריית'זיוריא ומקרינים אותם לכל החברים. אנחנו גם מבקרים אצל חברים בקיבוץ. הכי רים מבקרים אצלנו. לפעמים הולכים למועדון, שותים קפה, קוראים עיתור' ניס. לפעמים משתתפים בערבי'צוותא אוכלים, משוחחים ושרים.

לעיתים רחוקות אנחנו נוסעים לבלות בעיר. לפני כמה שבועות הגגנו יום'הולדת במיסעדה. שילמנו 25 אלף שקלים עבור ארוחה לשניים. המון כסף והסטיקים היו גרועים. החלטנו

האישי בקושי מצליחים לקנות סיגרי' יות, ממתקים וצעצועים לילדה. לפעמים חסר לי הבילוי בעיר. לצפות בסרט טוב, אחרי'כך לשבת בבית'קפה. אבל לעומת זה יש לי הרבה יתרונות אחרים, כמו ביטחון כלכלי ושקט נפשי."

הפרש גדול

מ' בחינה כלכלית היה המעבר לי' קיבוץ כרוך בשיפור, מבחינה

נליבו קיבוץ: מיצרנים קטנים במחירי השוק

ליותר על הבילוי הזה. בשביל מה צריך להוציא כסף על מיסעדות? אפשר לק' נות סטייקים ולצלחות אותם בבית. כך זה הרבה יותר טעים וזול."

איפה אפשר עוד לקצץ?

רותי ועמית מתקשים לענות. "אנחנו רק עובדים ואוכלים ומבלים מעט", הם אומרים, כמעט פה'אחר. אחרי מחשבה ארוכה הם מסכימים שאפשר לצמצם את הוצאות החשמל. "אנחנו לא מקפידים לכבות את החשמל כשיוצאים מהחדר. את התנור החשמלי, בחורף, משאירים רולק כל הלילה. מה איכפת, הרי אנחנו לא משלמים את חשבון החשמל מהתקציב האישי. יש לנו מים חמים 24 שעות ביממה. גם את זה אפשר לקצץ", אומר עמית.

עוד דבר: יש כאן כיוונו באוכל. ממלאים צלחת ואחרי'כך זורקים לפח. "צימצום מכוון של רמת החיים מתקבל כהבנה עליידי ציבור חברי הקיבוץ". למסקנה זו הגיע יעקב גליק מהמכון לחקר הקיבוץ באוניברסיטת חיפה, במחקרו על הסתפקות במועט כערך מרכזי בצריכה הקיבוצית.

ואכן, עמית ורותי אינם ממורמרים. גם אינם מצטערים על שעברו להתי' גורר בקיבוץ. "טוב לי כאן", אומרת רותי. "אילו הייתי גרה בעיר, אולי הייתי קונה יותר בגדים, ספרים ותקליטים. ארבע שנים אנחנו כאן ולא קנינו תקליט או ספר חדש. מהתקציב

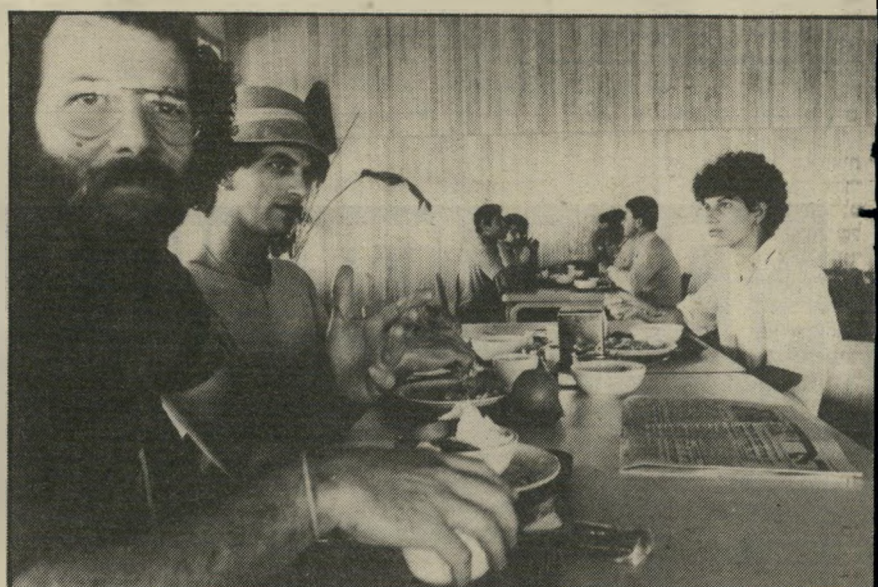
סטאטיסטית. משפחת בן'הלל מוציאה בקיבוץ, מבחינה סטאטיסטית, יותר מאשר מישפחה ממוצעת בעיר, כפי שמראה הטבלה הסטאטיסטית המפור' רטת (ראה עמוד 14).

סעיף ההוצאות לקוח מתוך התח' שבים של גיזבורת הקיבוץ. מחלקים את הוצאותיו הכלליות לסעיף מסויים במיספר החברים ומקבלים הוצאה שני' תית לנפש. את ההוצאה השנתית מחלקים בי'12. כך מתקבלת ההוצאה החודשית לנפש.

עיון בטבלת ההוצאות מגלה כי ההשוואה בין מישפחה ממוצעת עיי' רונית לבין הממוצעת בקיבוץ פועלת לרעת העיר.

מישפחה ממוצעת עירונית היא בת 3.8 נפשות, ומוציאה 1,060,000 שק' לים בחודש. מישפחה דומה בקיבוץ מוציאה 1,425,000 שקלים. בסעיף האוכל, ההפרש בין העיר והקיבוץ הוא הגדול ביותר: מישפחה עירונית אוכלת 204,000 שקלים, מישפחה קיבוצנית: 456,000 שקלים, למרות שההכנה במיטבח הקיבוץ זולה יותר.

סעיף הממלא תפקיד חשוב בתק' ציב המישפחה העירונית, אך החסר לגמרי בתקציב הקיבוץ, הוא הדירור. בן'העיר משלם לרוב שכר'דירה או משכנתא. המשקפים את ערך האדמה והבניין. הקיבוץ אינו מחשיב סעיפים אלה כלל, ואילו נוספו לתקציב — היה ההפרש גדול הרבה יותר.

עמית (מימין) בחדר'האוכל: 120 אלף שקל לנפש. חינוך ובילוי: ילדי בית הספר משיקים סירה בחוף

שרה ליבוזיין